

никът бледнееше, все по-тънък, все по-висок, строен и прекрасен, с черните си лъскави коси и сребристи зеници.

Защото в Търнов, без гласа, без усмивката на Ирина Комнен^и, бе по-грозно, по-глухо от пустиня.

От начало никой не обърна внимание. Тук-таме по къщите се изнасяше набързо някой мъртвец, казваха, че бил ударен от слънцето, или пил студена вода след като ял незрели плодове. Ала после се разбра, че болестта е прихватлива. Защото от една къща почнаха да изнасят по няколко умрели наведнъж. И всички имаха по една синя подутина на тялото. Докато някой се усетеше болен, след четири дни вече трябваше да дирят гробаря.

Настрофилакът докладва на княз Петър за тия случаи и наследникът свика съвет от двадесет знахари, влъхви и чародейци. Между тях имаше двама арменци, петима араби и един еврей.

- Чума... - казаха всички.

- От къде може да се е пренесла? - попита загрижено князът като сви вежди.

- Вероятно от куманите, които пък са я прихванали от монголите... - заяви най-старият арменец.

- Как може да се ограничи тази напаст? - каза Петър - и с какво се лекува самата болест?

- Тя се лекува сама... Който оживее ще благославя бога, а комуто е писано да умре, ще умре... - заяви арменецът.

- За да не се разпространи из града, трябва да се изгорят къщите, в които е умрял болен от чума, трябва да се изгорят дрехите на роднините им, а тия, които са влизали при тях и са се допирали до болните, трябва да бъдат затворени в отделна къща и пазени от стража, докато се разбере заразени ли са, или не... - каза Антон Врача, най-почитаният лекар на Търновград.

Князът заповеда да се вземат мерки: щото всичко казано и